

Jsoucno jako dění / Bytí jako dění

Bytí je třeba chápat vždy jako bytí nějaké události, tj. nějakého v jednotu spjatého (sjednoceného, integrovaného) kusu (či kousku) událostního dění. To ovšem znamená, že tu zároveň (a nutně) jde o kousek vnitřně více nebo méně sjednoceného času. A tento čas, který musíme primárně připisovat právě jen tomu určitému kousku událostního dění (tedy jen této konkrétní události), nemůže být zvnějšku ani urychlován, ani zpomalován, nýbrž má své určité tempo, jež je zcela závislé na té určité události (resp. je s ní neodlučně spjat). Z toho pak nepochybně vyplývá, že různé události se dějí právě jen jejich vlastním tempem, že tudíž nemůžeme legitimně mluvit o nějakém obecném, obecně platném a závazném (kdysi se říkalo „absolutním“) čase, v němž bychom mohli hledat či dokonce nacházet jejich specifické „místo“, přesněji jejich časové „umístění“. Zároveň však musíme počítat s tím, že „časovost“ resp. „časování“ každé události nesmíme redukovat na její „vnitřní čas“, neboť každá skutečná (tedy ne-virtuální) událost se nějak vztahuje k jiným skutečným událostem – a to je možné jen díky tomu, že ten „její“ (tj. jí vlastní) čas není uzavřen jen do jejích vlastních hranic (mezí), nýbrž vytvoří kolem ní jakési časové (a tady je hned zapotřebí dodat: časoprostorové, neboť čas a prostor nelze od sebe oddělovat) pole, které sahá relativně značně daleko, takže se prostupuje a prolíná s podobnými (opět časoprostorovými) poli jiných událostí, které jsou jí nějak nablízku. To pole pochopitelně slábne (do jisté míry podobně jako pole gravitační, o kterém zatím nevíme s jistotou, jak dalece je spjato s polem časoprostorovým), a tak se může stát, že v určitých vzdálenostech se jiná pole projeví jako mnohem významnější (mocnější) než ono, které je na takových značně velikých distancích už téměř neznatelné resp. nerozpoznatelné. A tak se zdá být zcela zřejmé, že jakékoli „hic et nunc“, které bychom chtěli určit pro tu či onu konkrétní (či konkrescentní) událost, vždycky a nutně podléhá jakési perspektivě, závislé na „pozorovatel“ (jímž ovšem nemusí být a zejména většinou není pouze člověk). A nakonec sluší dodat, že každé skutečné jsoucno, jež může být oprávněně považováno za „jedno“ (a nikoli hromadu nebo množinu), je takovou událostí, která se děje, a že tedy nikdy nemůže být ztotožněno s ničím časově (a ovšem ani prostorově) „bodovým“.

(Písek, 170421-1.)